

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ב'

תורה – שמות פרק לה'

(ז) וְעֵרַת אֵילִם מְאָדָּמִים וְעֵרַת תְּחָשִׁים וְעֵצֵי שִׁטִּים: (ח) וְעֵרַת אֵילִם מְאָדָּמִים וְעֵרַת תְּחָשִׁים וְעֵצֵי שִׁטִּים: (ט) וּמִשְׁכֵּי דְדָכְרִי מִסְמְקֵי וּמִשְׁכֵּי דְסַגְנוּנָא וְאֵעִי שִׁטִּין: (י) וְשִׁמֹן לְמֵאֹר וּבִשְׂמִים לְשִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: (יא) וְשִׁמֹן לְמֵאֹר וּבִשְׂמִים לְשִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: (יב) וּמִשְׁחָא לְאַנְהָרוּתָא וּבוֹסְמֵיָא לְמִשְׁחָא רְבוּתָא וְלִקְטֹרֶת בּוֹסְמֵיָא: (יג) וְאֶבְנֵי שֹהַם וְאֶבְנֵי מִלֵּאִים לְאֶפֶוד וְלַחֹשֶׁן: (יד) וְאֶבְנֵי שֹהַם וְאֶבְנֵי מִלֵּאִים לְאֶפֶוד וְלַחֹשֶׁן: (טו) וְאֶבְנֵי בֹרֶלָא וְאֶבְנֵי אֶשְׁלֻמוּתָא לְשִׁקְעָא בְּאֶפֶודָא וּבַחֹשֶׁן: (טז) וְכָל חֲכָם לֵב בְּכֶם יִבְאוּ וַיַּעֲשׂוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: (יז) וְכָל חֲכָם לֵב בְּכֶם יִבְאוּ וַיַּעֲשׂוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: (יח) וְכָל חֲכָמֵי לֵבָא בְּכוּן יִיתוּן וַיַּעֲבֹדוּן יַת כָּל דִּי פִקְדוּן יִי:

נביא – מלכים א' פרק ז' יט'-כב'

(יט) וְכִתְּרַת אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ הָעַמּוּדִים מַעֲשֵׂה שׁוֹשַׁן בְּאוֹלָם אַרְבַּע אַמּוֹת: (כ) וְקִרְוֹנָתוֹן דְּעַל רִישׁ עַמּוּדֵיָא עוֹבַד שׁוֹשַׁנָּא לְקִישׁ בְּאוֹלָמָא אַרְבַּע אַמּוּן: (כא) וְכִתְּרַת עַל שְׁנֵי הָעַמּוּדִים גַּם מִמַּעַל מְלַעֲמַת הַבֶּטֶן אֲשֶׁר לְעֵבֶר שְׂבָכָה (וְהַשְּׂבָכָה) וְהַרְמוּנִים מְאֹתִים טָרִים סָבִיב עַל הַכְּתָרַת הַשְּׂנִית: (כב) וְקִרְוֹנָתוֹן עַל תְּרִין עַמּוּדֵיָא אִף מְלַעֲלָא מְלַקְבֵּל דְּבִקָּא דִּי לְעֵבֶר סְרִיגָתָא וְרַמּוּנֵיָא מֵאֵתוֹן סְדְרִין עֲבִידִין לִיהַּ סְחוּר סְחוּר עַל קִרְוֹנָתָא תְּנִיתָא: (כג) וַיִּקֶּם אֶת הָעַמּוּדִים לְאֵלִם הַהִיכָל וַיִּקֶּם אֶת הָעַמּוּד הַיְמָנִי וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ יִבִּין וַיִּקֶּם אֶת הָעַמּוּד הַשְּׂמָאלִי וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ בַּעֲזָא: (כד) וְאִקִּים יַת עַמּוּדֵיָא לְאוֹלָמָא דְּהִיכְלָא וְאִקִּים יַת עַמּוּדָא מִימִינֵיָא וְקִרָא יַת שְׁמִיָּה יִבִּין וְאִקִּים יַת עַמּוּדָא מִסְּמָלָא וְקִרָא יַת שְׁמִיָּה בַּעֲזָא: (כה) וְעַל רִישׁ עַמּוּדֵיָא עוֹבַד שׁוֹשַׁנָּא וְשְׁלִימַת עֲבִידַת עַמּוּדֵיָא:

רש"י

(כ) גַּם מִמַּעַל מְלַעֲמַת הַבֶּטֶן – שְׁהוּא לְעֵבֶר הַשְּׂבָכָה, בְּסוּף הַשְּׂבָכָה בְּשׁוּלְיָהּ, הוּא בְּחֵמְלָא בְּמִקּוֹם הַדְּבָק (שְׁעַל הַשְּׂבָכָה) (לְרִיךְ לֹמַר: שְׁהַשְּׂבָכָה) מְדוּבַקַת בְּגוּלָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהָ. וְהַרְמוּנִים מֵאֲחִים – רַמּוּנִים עֶשְׂרִין שְׁתֵּי טוֹרִים סָבִיב, מְחוּרָזִים בְּשִׁלְשֵׁלָתָא, וּמְקִיפִין אֶת הַשְּׂבָכָה. עַל הַכְּתָרַת הַשְּׂנִית – אִף זֶה מְקַרָא

קֶרֶךְ, עַל הַאֲחַת, וְכֵן עַל הַשְּׂנִיָּה: (כג) וְעַל רֹאשׁ הָעַמּוּדִים מַעֲשֵׂה שׁוֹשַׁן – חֲזִי אֲמָה בְּרֹאשׁ כָּל אֶחָד הֵיךְ כּוֹתְלוֹ דֶּק כְּשׁוֹשַׁן, וְשֹׁאֵר הָעַמּוּד עוֹבֵדוֹ אַרְבַּע אַלְבָּעוֹת נְכוּב, לְכַךְ לֹא נִמְנִית אֲחֵתָא אֲמָה בְּלִיקַת הָעַמּוּדִים בְּדַבְרֵי הַיָּמִים, לְפִי שְׁלָל הֵיטָה שׁוּה לְמַלְאכַת הָעַמּוּד:

בתובים – משלי יט' כח'-כט' פרק כ' א'-ב'

(כח) עֵד בְּלִיעַל יִלְיָץ מִשְׁפָּט וּפִי דְשִׁעִים יְבַלַּע אָוֶן: (כט) סְהֵדָא רְגֵלָאָה מִמִּיק בְּרִינְיָה וּפּוֹמָהוֹן דְּרִשִׁיעֵי מִפִּיק עֲאֲתָא:

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ב'

(כט) נְכוּנוּ לַלְּצִים שְׁפָטִים וּמִהֲלָמוֹת לָגוּ כְּסִילִים: (כט) מתקנין לממקני דיני ומחטא לגשמיהון דסכלי:

(א) לֶץ הֵיזֵן הַמָּה שְׂכָר וְכָל שִׁגָּה בּוֹ לֹא יִחָכֶם: (א) ממקנא הוא חמרא ורויתא שכרא וכל דשגי ביה לא נתחכם:

(ב) נָהֵם כְּכַפִּיר אֵימַת מֶלֶךְ מִתְעַבְּרוּ חוּטֵא נִפְשׁוֹ: (ב) נהם היך אריא אימתא דמלכא ומן דמחמית ליה חטי על נפשיה:

רש"י

(כח) עד זלעל יליץ משפט – יעיד לאד' מלכת משפטי יסורין ומית'. ופי רשעים יזלע און – האון יזלעהו: (כט) נכונו ללצים – הקב"ה זמן לו שפטים

משנה – שבת פרק כב'

(א) חֲבִית שֶׁנִּשְׁבְּרָה, מִצִּילִין הַיְמִנָּה מִזֶּזֶן שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת, וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵיהֶם, בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִסְפְּגוּ. אֵין סוֹחֲטִין אֶת הַפְּרוֹת לְהוֹצִיא מִהֶן מִשְׁקִין, וְאִם יֵצְאוּ מֵעֵצְמוֹן, אֲסוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם לְאַכְלִין, הַיּוֹצֵא מִהֶן מוֹתֵר, וְאִם לְמִשְׁקִין, הַיּוֹצֵא מִהֶן אֲסוּר. חֲלוֹת דְּבִשׁ שֶׁדִּסְקוּן מֵעֵרֵב שֶׁבֶת וְיֵצְאוּ מֵעֵצְמוֹן, אֲסוּרִים. וְרַבִּי אֶלְיעֶזֶר דִּרְמִי:

רע"ב – (א) מליץ מזון שלש סעודות – ואפילו בכלים הרבה, לחילו בכלי אחד חמין דפרק כל כתבי דכמה דבעי מלי: **לכס** – כל אחד מזון שלש סעודות: **ובלבלד שלא יספוג** – שלא יסיס ספוג לשאוב הין ולחזור ולהטיף, ואף על פי שיש לספוג בית אחיזה לזיכא חשק סחיטה, שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול. ואפילו ליקח בידו שמן ודבש שהן עבים ונדבקים ולקנח ידו בשפת הכלי אסור, שלא יעשה כמעשה חול: אין סוחטין את הפירות – דהוי ליה מפרק, תולדה דדש: אסורין – גזירה שמה יסחוט לכתחלה: רבי יהודה אומר אם לאוכלין – היו אותן פירות מכונסים: היואל מהן מותר – ללא ניחא ליה זמה שזבו וליכא למיגזר דהו שמה יסחוט:

ואם למשקין – היו מכונסין, דניחא ליה במאי דנפיק מנייהו: היואל מהן אסור – גזירה שמה יסחוט. וזייתים וענבים מודה רבי יהודה לחכמים דאף על גב דכנסן לאוכלים היואל מהן אסור, כיון דלרכן לסחיטה קיימי, כי אתו לידי משקה יהיב דעתיה בהכי. ובשאר מיני פירות מודים חכמים לרבי יהודה, כיון דלאו דרכן לסחיטה. לא נחלקו אלא בתותים ורמונים, דר' יהודה מדמה להו לשאר פירות וחכמים מדמנו להו לזיתים וענבים. והלכה כרבי יהודה: חלות דבש – כשהן מרוסקין זב הדבש מעלמנו מתוך השערה ואין דרך לסחוט, הילכך ר"א מתיר. וחכמים אוסרים, גזרו אטו שאינן מרוסקין. והלכה כר"א:

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ב'

(ב) כָּל שֶׁבַע בַּחֲמִין מֵעֶרֶב שַׁבָּת, שׁוֹרִין אוֹתוֹ בַּחֲמִין בַּשַּׁבָּת, וְכָל שְׂלֵא בָּא בַּחֲמִין מֵעֶרֶב שַׁבָּת, מְדִיחִין אוֹתוֹ בַּחֲמִין בַּשַּׁבָּת, חוּץ מִן הַמְּלִיחַ הַיֵּשֶׁן (וְדָגִים מְלוּוָּחִים קִטְנִים) וְקוֹלֵיס הָאֶסְפָּנִין, שֶׁהִדְחָתוּן זֶה הִיא גְּמֹר מְלֵאכֶתָּו:

רע"ב – (ז) כל שצא בחמין – שנתצטל: שעבדה עליו שנה משנמלח: וקוליס מדיחין – להדחתו אינה צשולו, אבל לא שרין: חוץ מן המליח הישן – גמ מליח

(ג) שׁוֹבֵר אֶדָם אֶת הַחֲבִית לְאָכַל הַיִּמְנָה גְּרוֹגְרוֹת, וּבִלְבָד שְׂלֵא יִתְבַּוֵּן לְעִשׂוֹת כְּלִי. וְאִין נֹקְבִים מְגוּפָה שֶׁל חֲבִית, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכְמִים מִתִּירִין. וְלֹא יִקְבְּנָה מִצְדָּה. וְאִם הִיְתָה נְקוּבָה, לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ שְׁעוּהָ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרְחָ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מֵעֲשֶׂה בָּא לְפָנֵי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי בְּעֶרְבָ, וְאָמַר, חוֹשְׁשֵׁי לֹא מִחֻטָּאת:

רע"ב – (ג) שובר אדם את החבית לאכול הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתבון לעשות כלי. ואין נוקבים מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. וחכמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם היתה נקובה, לא יתן עליה שעוה, מפני שהוא ממרחה. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששי לך מחטאת: מפני שהוא מקלקל: ובלבד שלא יתכוין לעשות כלי – לעשות לה פה נאה: אין נוקבין מגופה – הדבוקה צפי חבית, אבל נוטל את כולה, כדי נקיב לה מתקן פתחא הוא: רבי יוסי מתיר – לאין דרך פתח חבית צדק. והלכה כרבי יוסי: ולא יקבנה מצדה – כלומר, הא דשרי רבי יוסי להיות נוקב את המגופה, לא שרי

(ד) גוֹתְנִין תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר בְּשִׁבִיל שְׂיֵהָא שְׁמוֹרָה, וְאֶת הַמִּים הַיְפִים בְּרַעִים בְּשִׁבִיל שְׂיֵצְנוּ, וְאֶת הַצּוֹנֵן בַּחֲמָה בְּשִׁבִיל שְׂיַחֲמוּ. מִי שֶׁנִּשְׂרָו כְּלִין בְּדֶרֶךְ בַּמִּים, מְהַלֵּךְ בָּהֶן וְאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ. הַגִּיעַ לְחֻצֵר הַחִיצוֹנָה, שׁוֹטְחָן בַּחֲמָה, אֲבָל לֹא כְּגֵד הָעַם:

רע"ב – (ד) לתוך הבור – שאין צו מים: שיהא שמור – שלא יסריח מחמת החום. והא קמשמע לן ללא חיישין דלמא אחי לאשווי גומות שדקרקעית הבור כדי שיהא שוה להוסיב שם הקדירה: ואת המים היפים – הראויים לשתייה: דרעים – בתוך מקוה מים רעים שאינן ראויין לשתייה. ומילתא דפשיטא היא ומשום סיפא נקט לה, דתנן ואת הלונגין בחמין צטביל שיחמו, מהו דתימא נגזור דלמא אחי לאטמוני דרמז, קמשמע לן: מי

(ה) הָרוּחֵץ בְּמֵי מְעָרָה וּבְמֵי טְבַרְיָא וְנִסְתַּפְּג, אֲפִלּוּ בְּעֶשֶׂר אֲלַנְטִיאוֹת, לֹא יְבִיאֵם בִּידוֹ, אֲבָל עֲשֶׂרָה בְּנֵי אָדָם מִסְתַּפְּגִין בְּאֲלַנְטִיָּת אַחַת פְּגִיָּהֶם יְדִיָּהֶם וְרַגְלֵיהֶם, וּמְבִיאִין אוֹתָהּ בִּידָן:

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ב'

מדכרי אהדלי. ואפילו חדא אלונטית לעשרה בני אדם, דהשתא נפיץ צה מיא, אפילו הכי מציאין אותה בידם ולא גזרינן שמא יסחטוה, הואיל ומרובין הן; פניהם ידיהם ורגליהם – אורחא דמלחא נקט, והוא הדין לכל גופן. ואין הלכה כמשנה זו, אלא אפילו אחד מציא בידו אלונטית שנסתפג צה ולא חיישינן שמא יסחוט:

(ו) סָבִין וּמִשְׁמֵשִׁין (בְּבָנֵי יַעֲקֹב), אָבֵל לֹא מִתְעַמְלִין וְלֹא מִתְגַּדְּדִין. אִין יוֹרְדִין לְקוֹרְדֵימָא, וְאִין עוֹשִׁין אֶפְקָטוּיָזוּ, וְאִין מְעַצְבִּין אֶת הַקָּטָן, וְאִין מַחְזִירִין אֶת הַשֶּׁבֶר. מִי שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ וְרַגְלוֹ, לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוּנָה, אָבֵל רוּחַז הוּא כְּדָרְפוֹ, וְאִם גִּתְרַפָּא גִתְרַפָּא:

מזון. ודוקא לשתות משקה שמציאו להקיא הוא שאסור בשבת, אבל להכניס אלצעו לתוך פיו כדי להקיא מותר. והיכא דאית ליה לערא ואם יקיא יתרפא, מותר אפילו על ידי משקה: ואין מעצבין את הקטן – לתקנו ולישב עלמותיו וחוליות שדרתו, משום דמחזי כבוהה. ולא אמרן אלא לאחר זמן, אבל ציוס לידה שרי: מעצבין – לשון ידיך עצבונא ויעשוני (איוב י): ואין מחזירין את השבר – עכס שגשבר. ואין הלכה כמשנה זו, אלא הלכה מחזירין את השבר בשבת: שגשברקה ידו – שילא העכס מן הפרק שלו: לא יטרפם – לשון ביצים טרופות בקערה. שמשתטף [בצונן] על מקום השבר, דמחזי לרפואה קעבד:

רע"ב – (ה) ונסתפג – וקנח: אפילו בעשר אלונטיות – סדינים שמקנחין בהן, ונסתפג בהן זה אחר זה, אע"ג דלא נפיסי מיא בכל חד וחד אפילו הכי לא יציאם בידו לתוך ביתו אפילו על ידי עירוב, שאין כאן איסור הולאה אלא גזירה שמא ישכח ויסחטם בצואו: אבל עשרה בני אדם – הואיל ומרובין הם

רע"ב – (ו) סבין – שמן בשבת: וממשמשין – ביד על כל הגוף להנאה: אבל לא מתעמלין – לשפסף בכח: ולא מתגרדין – במגרדת, ודומה לו (איוב ב) ויקח לו חרש להתגרד בו, משום דהוי כעובדא דחול: אין יורדין לפולימא – בקעה מלאה מים ותחתיה טיט כמו דבק, ויש צה מקומות שיטבע הרוחץ שם באותו טיט וידבק בו ואינו יכול לעלות עד שיתקצרו בני אדם ויעלוהו בקושי גדול וצדוחה. פירוש אחר, בקעה שטיט שלה מחליק והרוחץ שם נופל וצגדיו נושרים צמים ואתי לדי סחיטה: אפקטוויזין – להקיא. ופירוש, אפיק טוי זין. כלומר, להוליא המזון ממקום בשולו שהיא האלטומכה. אפיק, מוליא. טוי, מתבשל, כלי אש מתרגמין טוי נור. זין,

גמרא – שבת דף קמה' ע"ב

ייתב רבי חייא בר אבא ורבי אסי קמיה דרבי יוחנן וייתב רבי יוחנן וקא מנמנמ אמר ליה רבי חייא בר אבא לרבי אסי מפני מה עופות שבבבל שמנים אמר ליה כלך למדבר עזה ואראך שמנים מהן מפני מה מועדים שבבבל שמחים מפני שהן עניים מפני מה תלמידי חכמים שבבבל מצוינין לפי שאינן בני תורה מפני מה עובדי כוכבים מזוהמים מפני שאוכלין שקצים ורמשים איתער בהו רבי יוחנן אמר להו דרדקי לא כך אמרת לכם

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ב'

אמור לחכמה אחותי את אם ברור לך הדבר כאחותך שהיא אסורה לך אומרהו ואם לאו לא תאמרהו אמרו ליה ולימא לן מר איזה מהן מפני מה עופות שבבבל שמונים מפני שלא גלו שנאמר שאנן מואב מנעוריו ושקט הוא אל שמריו ובגולה לא הלך והכא מנלן דגלו דתניא רבי יהודה אומר חמשים ושתים שנה לא עבר איש ביהודה שנאמר על ההרים אשא בכי ונהי וגו' מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו בהמ"ה בגימטריא חמשיין ותרתיין הוו. מפני מה מועדים שבבבל שמחים מפני שלא היו באותה קללה דכתיב והשבתי כל משושה חגה חדשה ושבתי וכל מועדה. מפני מה תלמידי חכמים שבבבל מצוינין לפי שאינן בני מקומן דאמרי אינשי במתא שמואי בלא מתא תותבאי. מפני מה עובדי כוכבים מזוהמין שלא עמדו על הר סיני שבשעה שבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן עובדי כוכבים שלא עמדו על הר סיני לא פסקה זוהמתן אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי גרים מאי אמר ליה אף על גב דאינהו לא הוו מזלייהו הוו דכתיב את אשר ישנו פה עמנו עומד היום לפני ה' אלהינו ואת אשר איננו פה וגו'.

רש"י על הגמרא

צימי לרקיה צחרצות ירושלים עד שנפקדו צימי כורש, ואז עלו מהם לייסד את הבית שמונה עשרה שנים קודם גמר הבנין שהיא לסוף שבעים שנה, בשנת שתיים לדריוס כדאמרינן צמגילה (יא, ב): צמתא שמואי – צעירי איני צריך להתכבד, אלא צממי שאני ניכר בו: צלא מתא – צמקום שאינה עירי: חותצאי – כבודי תלוי צשמלתי, שמלתי מתרגמינן חותציה (שמות כב): כצבא נחש על חוה – כשנתן לה ענה לאכול מן העץ צא עליה, דכתיב (צבראשית ג) הנחש השיאני לשון נשואין: גרים מאי – שלא היו על הר סיני, וכל מהיכן פסקה זוהמא מזלייהו הוו צסיני, וכל שעמדו על הר סיני נתקדשו ונטהרו ונתרפאו מכל מום, ואף עורים ופסחים שהיו צישראל, כדתיב צספרי:

מפני מה עופות צצבבל צמונים – משל ארץ ישראל: כלך – לכה לך, אלא שקיצר הלשון: למדבר עזה – והיא מארץ ישראל: מועדים צצבבל צמחים – רגילים לשמוח צמועדים יותר מארץ ישראל: מפני שהם עניים – וכל השנה אין להם צמחה צמאכל ומשחה, ואין להם מרגוע ממלאכה, לפיכך צמועדים כל צמחתם: מצוינין – מצוינין עצמן צלבושים נאים: מצוינין – מקושטין: שאינן בני תורה – כל כך, לכבדם צבני ארץ ישראל מחמת תורתם מצבדים אותם מחמת צבושיהן, צנראין חסודים: דרדקי – צחורים שלא הגיעו לצברא: מפני שלא גלו – העופות, כמו אותן של ארץ ישראל כדאמרינן לקמן: שאנן מואב מנעוריו וגו' – סיפיה דקרא על כן עמד טעמו בו, אלמא הגולין מפיגין טעמן ושמנון: חמישים ושתים שנה – משגלו

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ב'

זוהר – ויקהל דף ר' ע"ב

מלך דא שמענא ברזין דבוצינא קדישא, ולא אתייהיב לי רשו לגלאה, בר לכו חסידי עליונין. דאי בההיא שעתא דאיהי נקטא נפשין ורוחין ברעו דדביקותא חדא, איהו ישוי לביה ורעותיה לדא, ויהיב נפשיה בדבקותא, בההוא רעותא, לאכללא לה בההוא דבקותא. אי אתקבלת בההיא שעתא בההוא רעותא, דאינון נפשין רוחין ונשמתין דאיהי נקטא. האי איהו בר נש דאתעריר בערורא דחיי בהאי עלמא, ובעלמא דאתי: ותו דבעיא לאתכללא מפל סטרין, מלכא ומטרוניתא, מלעילא (קפ"ט ע"א) ומתתא, ולא תעטרדא בנשמתין בכל סטרין. אתעטרת בנשמתין מלעילא, ואתעטרת בנשמתין מתתא. ואי בר נש יכוין לביה ורעותיה לכל דא, וימטר נפשיה מתתא בדבקותא ברעותא כמה דאתמר. בדין קודשא בריה הוא קארי ליה שלום לתתא, בגוונא דההוא שלום דלעילא. ההוא דבריה ליה למטרוניתא ואכליל לה ואעטר לה בכל עטרין: אוף הכי, האי בר נש קודשא בריה הוא קרי ליה שלום לתתא, כמה דאת אמר (שופטים ו) ויקרא לו יי שלום. וכל יומי הכי קראן ליה לעילא, שלום. בגין דאכליל ואעטר למטרוניתא לתתא, בגוונא דההוא שלום לעילא: וכד אסתלק ההוא בר נש מהאי עלמא, נשמתיה סלקא ובקעא בכל אינון דקיעין, ולית מאן דימחי בידה. וקודשא בריה הוא קרי לה ואמר (ישעיה גז) יבא שלום. ושכינתא אמרה, ינוחו על משכבותם וגו'. ויפתחון לה (דף ר"א ע"א) תליסר טורי דאפרסמונא דכיא, ולא יהא מאן דימחי בידה. ועל דא, זכאה איהו מאן דישווי לביה ורעותיה לדא. ועל דא כתיב, כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי לגבי מלכא עלאה, כמה דאתמר: ארים רבי אבא קליה, ואמר, ווי רבי שמעון, אנת בחיין, ואנא בכינא עלך. לא עלך בכינא, אלא בכינא על חברייא, ובכינא על עלמא. רבי שמעון כבוצינא דשרגא, דאדליק לעילא ואדליק לתתא. ובנהורא דאדליק לתתא, נהירין כל בני עלמא, (נ"א נהיר לעילא) ווי לעלמא, כד יסתלק נהורא דלתתא בנהורא דלעילא. מאן ינהיר נהורא דאורייתא לעלמא. קם רבי אבא ונשיק לרבי חייא. אמר ליה מלין אלין הון תחות ידך, ועל דא קודשא בריה הוא שדרני עד הכא, לאתחברא עמכון זכאה חולקי:

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ב'

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק ב'

(ט) תפלות אלו אין פוחתין מהן אבל מוסיפין עליהם אם רצה אדם להתפלל כל היום כולו הרשות בידו וכל אותן התפלות שיוסיף כמו מקריב נדבות לפיכך צריך שיחדש דבר בכל ברכה וברכה מן האמצעיות מעין הברכות ואם חידש אפילו בברכה אחת דיו כדי להודיע שהיא נדבה ולא חובה ושלוש ראשונות ושלוש אחרונות לעולם אין מוסיפין בהן ולא פוחתין מהן ואין משנין בהן דבר:

(י) אין הציבור מתפללין תפלת נדבה לפי שאין הציבור מביאין קרבן נדבה ולא יתפלל אפילו יחיד מוסף שתיים אחת חובת היום ואחת נדבה לפי שאין מתנדבין קרבן מוסף ויש מן הגאונים מי שהורה שאסור להתפלל תפלת נדבה בשבתות וימים טובים לפי שאין מקריבין בהן נדבה אלא חובת היום בלבד:

לע"נ

אב חיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריא אל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.